

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33299 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 26 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 januari 2007, verzonden op 30 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

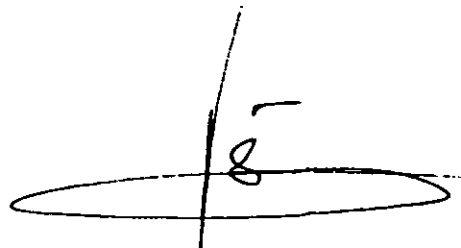
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

156-549.

Verzonden: **- 6 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/33299

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. drs. A. van der Toorn, advocaat te
Roermond,

tegen : De Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage,
verweerder

I. PROCESVERLOOP

Met ingang van 14 december 2006 is de Minister van Justitie in de plaats getreden van Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als het bevoegde bestuursorgaan inzake vreemdelingenzaken. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Bij fax van 7 juli 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 12 juni 2006. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen en heeft verweerder ambtshalve besloten eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdende met "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling", als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, te verlenen.

Bij schrijven van 5 augustus 2006 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2006. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. E.G.J.C. Jansen. Als tolk is ter zitting verschenen de heer I. Jalloh.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op [] en van Sierra Leone nationaliteit, is bij besluit van 4 juni 2002 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met ingang van 31 juli 2001 tot 31 juli 2004. Op 29 juli 2004 heeft eiser een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, ingediend. De aanvraag is afgewezen bij besluit van 12 juni 2006. Tegen dat besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Verweerder heeft aan het thans bestreden besluit ten grondslag gelegd dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij brief van 16 september 2002 de Voorzitter van de Tweede Kamer heeft bericht dat het Kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone te beëindigen. Daarmee is de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 komen te vervallen.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit voorts op het standpunt gesteld dat in het asielrelaas van eiser geen grond is gelegen om hem ten tijde van de verleende vergunning in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel op een van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000. Aan dit standpunt heeft verweerder het bepaalde in artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 ten grondslag gelegd. Subsidiair heeft verweerder het standpunt ingenomen dat eiser niet voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 in aanmerking komt omdat het relaas onvoldoende zwaarwegend is. Met betrekking tot de beoordeling van de huidige situatie heeft verweerder eiser eveneens de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas tegengeworpen. Subsidiair heeft verweerder het standpunt ingenomen dat de situatie in Sierra Leone zodanig verbeterd is dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Tenslotte heeft verweerder ambtshalve beoordeeld of eiser ten tijde van de verleende vergunning in aanmerking had kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" (amv-vergunning). In dit verband heeft verweerder het standpunt ingenomen dat eiser tijdens de procedure ongeloofwaardige, tegenstrijdige, vage en summiere verklaringen heeft afgelegd, zodat eiser geen persoonlijke achtergronden en informatie over zijn leefsituatie heeft verstrekt op grond waarvan eiser het onderzoek naar zelfredzaamheid en adequate opvang in het land van herkomst heeft gefrustreerd, zodat hem geen amv-vergunning verleend heeft kunnen worden. Nu eiser bij de beoordeling van de huidige situatie meerderjarig is, komt hij thans evenmin in aanmerking voor een amv-vergunning.

Blijkens de gronden van beroep alsmede het verhandelde ter zitting is allereerst gebleken dat de weigering eiser een amv-vergunning te verlenen niet in geschil is. Vervolgens heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat hem het ontbreken van documenten niet kan worden tegengeworpen, omdat hij minderjarig was en met hulp van een reisagent naar Nederland is gevlucht. Eiser heeft ten onrechte geen correcties en aanvullingen kunnen indienen op het nader gehoor. Verder heeft eiser

aangevoerd dat de door verweerder geconstateerde tegenstrijdigheden zijn ontstaan, omdat de tolk het Nederlands niet goed machtig was. Nu de rebellen in Sierra Leone nog steeds actief zijn en eiser zijn leven in Nederland op orde heeft, dient hij in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank stelt allereerst vast dat eiser in beroep niet heeft bestreden dat verweerder heeft kunnen besluiten tot afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone. In het verlengde daarvan heeft eiser evenmin bestreden dat verweerder heeft besloten de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen op grond van het bepaalde in artikel 34 juncto het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

De rechtbank zal vervolgens beoordelen of verweerder eiser een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden op een van de individuele inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000, gelet op de situatie ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning én de huidige situatie in Sierra Leone.

Daartoe wordt als volgt overwogen.

Aan zijn asielrelaas heeft eiser – kort weergegeven – ten grondslag gelegd dat zijn woonplaats op een dag is aangevallen door rebellen. Eiser heeft van buurtbewoners vernomen dat zijn vader gedood was. De rebellen hebben eiser meegenomen en mishandeld. Eiser moest voor de rebellen wapens opruimen. Na een maand is eiser ontsnapt en heeft hij bij een oom gewoond. De oom heeft eiser geholpen om het land verlaten. Eiser is met boot en vliegtuig naar Nederland gereisd.

Voor zover thans hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; (...)."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
(...)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);

I. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (...)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Blijkens onderdeel C1/5.8.3 van de Vreemdelingscirculaire 2000 (Vc 2000) is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

Documenten die de reisroute onderbouwen zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich bediend heeft tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. Verklaringen die inhouden dat een vreemdeling geen documenten heeft en niets meer weet van de reisroute zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 niet geloofwaardig. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute over heeft gelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten wel consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

De rechtbank overweegt vooreerst als volgt.

Eiser heeft in beroep aangevoerd dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om correcties en aanvullingen in te dienen naar aanleiding van het rapport van nader gehoor. Het rapport is weliswaar aan hem in persoon uitgereikt op 6 maart 2002, maar verzuimd is het rapport aan zijn gemachtigde toe te zenden.

Ingevolge artikel 3.111, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt van het nader gehoor een schriftelijk verslag gemaakt. Een afschrift van het verslag van nader gehoor wordt zo spoedig mogelijk aan de vreemdeling ter kennis gebracht. In het derde lid van voormeld artikel is bepaald dat het verslag van nader gehoor de termijn vermeldt binnen welke de vreemdeling uit eigen beweging of desgevraagd nadere gegevens kan verstrekken. Deze termijn bedraagt ten minste twee dagen.

De voormalig gemachtigde van eiser heeft eind mei 2002 aan verweerder gevraagd om het rapport van nader gehoor toe te zenden, zodat er correcties en aanvullingen kunnen worden ingediend. Verweerder heeft bij schrijven van 30 mei 2002 geantwoord dat na verificatie bij de vreemdelingendienst te Assendelft is gebleken dat eiser reeds op 6 maart 2002 in het bezit is gesteld van een afschrift van het rapport van nader gehoor. Dientengevolge is op 5 april 2002 de termijn waarbinnen de aanvullingen en correcties aangebracht konden worden, verstreken. Het ontbreken van de correcties en aanvullingen staat het uitbrengen van een voornemen of beschikking in het onderhavige geval niet in de weg.

Wat er ook moge zijn van verweerders handelwijze, feitelijk is eiser naar het oordeel van de rechtbank niet in zijn processuele belangen geschaad, nu niet is gebleken dat eiser als aanvulling op de zienswijze of in de zienswijze of in de gronden van beroep enige correcties of aanvullingen heeft genoemd als reactie op het rapport van nader gehoor. Het beroep op schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve reeds daarom niet slagen.

Verder overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute heeft overgelegd.

Daargelaten het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten, verweerder heeft eiser naar dezerzijds oordeel in het kader van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kunnen tegenwerpen dat hij geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn reisroute noch een ander concreet of indicatief bewijs heeft geleverd van de gestelde reis van Sierra Leone naar Nederland. Bovendien heeft eiser geen gedetailleerde, coherente of verifieerbare verklaringen afgelegd omtrent zijn reisverhaal. Zo heeft eiser onder meer geen informatie kunnen geven over de plaats van vertrek en aankomst, de reistijd, de kleur van het schip, de lading van het schip, de vlag waaronder het schip voer en of het schip onderweg is aangemeerd. Evenmin heeft eiser informatie kunnen verstrekken over zijn vliegreis.

In de verklaring van eiser dat hij ten tijde van zijn reis naar Nederland minderjarig was en geholpen is door een reisagent, heeft verweerder geen grond hoeven zien om het ontbreken van documenten niet langer aan eiser toe te rekenen. Verweerder heeft van eiser in redelijkheid mogen verwachten dat hij informatie over eenvoudige zaken, als bijvoorbeeld de kleur van het schip of de naam van de luchtvaartmaatschappij, kan verstrekken. De rechtbank acht het van belang in dit kader eiser te wijzen op de eigen verantwoordelijkheid van een vreemdeling voor de onderbouwing van zijn reisverhaal ook al wordt hij geholpen door een reisagent. De

rechtbank verwijst in dit verband naar de op dat punt door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State geformuleerde jurisprudentie, zoals in de uitspraak van 28 december 2001 (JV 2002/73).

Het vorenstaande brengt met zich dat zich hier een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Dientengevolge mogen ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank is, gelet op het gegeven toetsingskader en de verklaringen van eiser in samenhang bezien, van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat deze positieve overtuigingskracht van het asielrelaas ontbreekt.

Daarbij heeft verweerder naar dezerzijds oordeel van belang mogen achten dat eiser tegenstrijdig heeft verklaard over de datum waarop hij zijn familieleden voor het laatst heeft gezien. Ook heeft eiser niet consequent verklaard ten aanzien van de arrestatiedatum door de rebellen en over de duur van zijn verblijf in nadat hij de rebellen is ontvlucht. Tenslotte bestaan er inconsistenties in de verklaringen van eiser omtrent de duur van zijn verblijf bij zijn oom. De rechtbank verwijst hiervoor naar het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen.

De verklaring van eiser hiervoor dat de tolk het Nederlands niet goed machtig was, kan aan dit oordeel niet afdoen. De rechtbank acht daartoe van belang dat eiser zijn stelling niet heeft onderbouwd zomin als uit het rapport van het nader gehoor is gebleken dat van enige communicatiestoornis tijdens het nader gehoor sprake was.

Nu verweerder in redelijkheid heeft kunnen twijfelen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas zoals dat door eiser aan zijn aanvraag ten grondslag is gelegd, brengt dat met zich dat er geen grond is om tot het oordeel te komen dat eiser ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning op grond van het zogenoemde categoriale beschermingsbeleid voor een verblijfsvergunning op grond van vluchtelingenschap in aanmerking had dienen te komen. Evenmin kan eiser vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas aanspraak maken op een verblijfsvergunning op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Vanwege het in redelijkheid ongeloofwaardig te achten asielrelaas, zijn er tevens geen termen om te oordelen dat verweerder eiser vanwege de huidige situatie in zijn land van herkomst voor de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking had dienen te brengen op een van de voormelde gronden.

Op grond van het vorenoverwogene wordt het beroep ongegrond bevonden.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.I.J. Hegeman in tegenwoordigheid van mr. E.C.A. de Kort als griffier en uitgesproken in het openbaar op 26 januari 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Afschrift verzonden op: 30 JAN 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

ROERMOND, 20 februari 2007

Inzake: TND

Ons kenmerk: 2005.000761.0001

Uw kenmerk: 06/33299

Aan
De voorzitter van de afd. Rechtspraak van de
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 FEB 2007	
ZAAKNR.	200701277
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

per gewone post en telefax 070-3651380

APPELSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake AWB 06/33299

Naam:
Geboren:
Verblijvende:
Land van herkomst: Sierra Leone
TND-nummer: 0107.30.2121

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer hierna te noemen appellant, Sierraleoonse nationaliteit en wonende te te dezer zake woonplaats kiezende aan de Willem II singel 72 te 6041 HV Roermond (correspondentieadres postbus 71 te 6040 AB Roermond), ten kantore van mr.drs. A. van der Toorn, advocaat, die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit beroep en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging heeft een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 12 juni 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen c.q. niet ingewilligd. Eiser heeft tegen deze beschikking beroep ingediend. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2006. Bij uitspraak van 26 januari 2007, verzonden op 30 januari 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevensittingsplaats Roermond, het beroep ongegrond verklaard (productie 1). Appellant kan zich niet met deze uitspraak verenigen en stelt daartegen hierbij hoger beroep in.

-2-

Dit appelschrift berust op de navolgende grief:

Grief 1: strijd met het recht en/of het motiveringsbeginsel en/of in strijd met de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de positieve overtuigingskracht in het asielrelaas van appelllant ontbreekt en dat verweerder in redelijkheid aan de geloofwaardigheid van het relaas heeft kunnen twijfelen. Appellant is het met dit oordeel niet eens. Appellant kan erkennen dat hij niet op alle punten een consequente verklaring heeft afgelegd. Appellant is van mening dat deze punten echter de kern van zijn relaas niet raken. Het feit dat er onduidelijk is ontstaan over de exacte datum waarop de vader en/of de moeder voor het laatst is gezien, neemt naar de mening van appelllant niet weg dat er sprake was van een ongegronde vrees ter worden gedood door de rebellen. Nu in essentie het asielrelaas van appelllant wel consequent is, had de rechtbank naar de mening van appelllant niet tot haar oordeel mogen komen.

REDEN WAAROM.

Appellant U edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

Gemachtigde,

